

La saleta on les paraules se les enduu el vent...

Ivan Serra Gutierrez

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

En una petita habitació de planta quadrada, una finestra no massa gran il·lumina els pocs mobles que s'hi apilen: un sofà per dues persones, un moble on hi descansa un televisor atrotinat i un petit revister de forja on hi cauen, dia si, dia també, el diaris nacionals i la premsa local sense llegir. Unes prestatgeries arrapades a dues de les parets cobertes amb paper decoratiu d'un color beix envellit acaben de rematar els detalls de la saleta, que sembla en si mateixa un món apart, una dimensió pròpia d'en Julius, que és el seu únic habitant. En aquesta saleta, un petit apèndix de la casa on viu, és on en Julius pot trobar la tranquil·litat que es resisteix a envair el món exterior.

En Julius despenja el telèfon, un model antic de cos arrodonit amb una roda central on marca els números quasi instintivament, ja que la base blanca ha perdut fa anys la tinta que en altres moments indicava la seqüència a seguir per arribar a contactar amb el més enllà. Algunes vegades, però, és algú del més enllà que vol contactar amb ell i és llavors quan aquest aparell reposat i petri comença a sonar per mitjà de no se sap quin mecanisme diabòlic d'interrupció de la tranquil·litat. Sortosament, en Julius pot aturar aquesta alteració de la normalitat només despenjant el mànec de l'aparell, tot i que aquest fet suposa l'arribada de males notícies: el moment previ al contacte amb altres éssers de la seva espècie, una espècia amb la que, dit sia de pas, no esta molt identificat ni ho ha estat mai. ¿Què s'hi assembla ell a tota aquell popurri de xiscladors histèrics, megalòmans egocèntrics i serfs de les presses suïcides? No pas! Quant de xivarri innecessari s'hi fa pels carrers i en moltes de les cases habitades! ¿Com pot el món viure sota tanta pressió acústica i

sensorial sense esfondrar-se en una espiral d'autodestrucció causada pels excessos sonors? El telèfon, doncs, és un fidel ambaixador del món exterior: sorollós, impertinent i inoportú, sempre inoportú.

Evidentment (i li molesta molt quan encerta els seus pressentiments), aquesta vegada no fou diferent de les cinc-cents quinze anteriors i la veu d'un altre ésser de la seva mateixa condició (aghh!) comença a sonar de forma estrident i inevitablement audible. La veu procedeix d'algun altre lloc, segur; d'un lloc desconegut per a ell, llunyà, molt llunyà pel Julius, en tot cas. El que pot recordar d'aquella interrupció sembla ser alguna cosa semblant a això:

—Fixa't bé en el que et diré, Julius, que és molt important per a mi! —digué la veu exaltada i exultant d'alegria, com si aquell assumpte que tenia entre mans no es pogués esperar a qualsevol altre moment per enllestir-se. Es tractava d'un soparet pendent que no per casualitat s'havia cancel·lat de forma quasi eterna per les oportunes i infal·libles excuses... coincidències amb altres compromisos del Julius— Fa dies, mesos, anys que diem de fer un sopar a ca meva i, noi, quin millor dia que aquest divendres! Què hi caus? Aquest divendres! Sí? Bé, ja t'ho diré jo: aquest divendres resulta que fa trenta-vuit anys que es van inaugurar els cines "El Mirall". Oi que ho recordes? —aquella pregunta no esperava resposta, evidentment, en Julius ho sabia bé— Sí, home! El nostre cine de tota la vida! El dia que el van inaugurar varem anar a...

... en aquest punt, el telèfon semblà adquirir vida pròpia: semàntica, discursiva i oratòria es combinaren en un monòleg desafiant per a qualsevol terrícola tipus. S'inicià

el discurs amb un aprofundiment patètic sobre els anys de joventut de la colla i prosseguí lànguidament amb la descripció dels trets socioculturals de l'adolescència d'en Julius, detallats minuciosament per l'interlocutor xerrameca, propietari d'algun nom tan reiteratiu que també havia perdut la tinta, com passa amb els números del telèfon impertinent que havia ocasionat aquell desgavell de lletres i sons que semblava no tenir fi.

El Julius s'asseu a la butaca i respira fons, deixa el mànec eloqüent reposar sobre el coixí de vellut verd que hi té sobre el sofà. Es mira les parets farcides de quadres autèntics i fotos no menys genuïnes, se les mira sense pressa, ignorant la interminable auto conversa del seu *amic* terrícol. Acte seguit, fa una mirada indeterminada cap al sostre, una panoràmica abstracte que l'allunya del món de les paraules i els pensaments que es condensa allà dins, a la seva saleta. Repassant una de les parets laterals veu casualment la finestra, i nota una enorme i irrefrenable temptació. S'aixeca. Comprova (com no podia ser d'una altra manera) que el telèfon continua desprenent vicissituds, vivències i fets glorificats del passat, sempre enlairats sense fonament a heroïques gestes perpetrades pels propis protagonistes que les expliquen, a imatge i semblança dels Déus totpoderosos. Quina habilitat té el fum per desprendre's exageradament d'una lleu espurna accidental! Així doncs, en aquell moment indeterminat del sermó, el Julius agafa el telèfon amb l'habilitat de premsa que encara conserva, pel seu desgrat, i allarga el cable de l'aparell tot el que pot. El col·loca a l'ampit de la finestra, el lloc adient en aquelles circumstàncies, tot tenint cura que no caigui sobtadament, no fos cas que es perdés la comunicació....

—... per tantes i tantes coses com hem passat junts — prosseguia ja melancòlicament el seu extenuant congènere— ens mereixem, encara dic més! Ens mereixem molt aquest sopar que hem enrederit tantes vegades! És una ocasió única per veure'ns les cares d'una vegada i posar-nos al dia de les nostres vides, perquè...- medita durant no més de dos coma cinc segons-... no sé si t'ho he explicat, la setmana passada, a la meva filla Octavia li van fer un empast d'un premolar i en aquestes que...

...res sembla posar fre a aquella filera de mots tan ben encadenats que semblen una processó inseparable de formigues-soldat, sòlida, resistent, impenetrable, perfectament assemblada. Malgrat tot, la tranquil·litat etèria que desprèn la saleta d'en Julius converteix aquelles paraules en xiuxiuejos lleus, en remors llunyanes de batalles ja passades i silenciades, en brises de situacions endutes per la tramuntana, en escuma deixada vora la sorra d'imatges que en altre temps semblaren insuperables. La finestra, amb el porticons protectors oberts de bat a bat, és la porta de sortida cap al món real, l'escapatòria de les paraules desenfrenades, la solució als problemes sense solució.

Una bona estona deixa en Julius que el telèfon enraoni tot sol; no sembla, d'altra banda, ser requerit en cap moment per iniciar un intercanvi d'impressions ni un comentari a propòsit del pretès sopar ecumènic del divendres vinent.

En Julius observa com els mots, acompanyats per la suau empenta de les ràfegues del vent, surten de l'auricular i abandonen voluntàriament la seva habitació a través de la finestra. Allà, en el món exterior, les paraules

acostumen a trobar altres paraules amb les que mantenir una fingida conversa hilarant i pseudointensa. En Julius prefereix el repòs de les seves prestatgeries on hi pot desar les paraules ben endreçades, totes al seu lloc. El més curiós de tot és que, a l'endemà, quan les intenta buscar, les troba en el precís lloc on les ha deixat. Ningú hi entra, ningú pot desendreçar res. Aquell misteri, però, el misteri de la tranquil·litat i de l'orde d'idees i pensaments, només es reproduïx en aquella saleta, la seva saleta, en aquell món propi on les paraules alienes se les enduu el vent. Les seves paraules, però, resten per sempre ben desades sobre les prestatgeries desgastades de caoba fosc. I es que en Julius les respecta massa com per malgastar-les fútilment. Ja hi ha suficients individus (la resta del món) que les manegen de mala manera, les desendrecen, les utilitzen impròpiament i les perverteixen. A la seva saleta estan segures de qualsevol d'aquestes modalitats de desinterès autòmat i rudimentari. Les paraules que no son seves surten per la finestra i marxen per no tornar, tal com han entrat, endutes a voltes per la brisa suau, lentament, a voltes pels remolins de tardor que les gelen a mig camí.

En Julius tanca els porticons i desendolla el telèfon. S'asseu a la butaca i descansa tranquil, acumulant silenci suficient per suportar el sopar del divendres.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

